

Vluchtelingen op drift door Europa....

DUBBEL.....

Ruim 20 kerken uit Z.O. Drenthe deden mee rond het project opvang Vluchtelingen in Emmen.

Elke dag waren vrijwilligers uit allerlei kerken die vluchtelingen (vermoeid, ontheemd, angstig, getraumatiseerd) bij station Emmen opvangen en ze voorzagen van een troostend woord, een knuffel, een banaan, drinken en kleding en dekens.

Daarna hielpen ze deze mensen om de bus naar ter Apel te nemen, waarna dan weer een lange procedure begon om ingeschreven te worden en van hot naar her verslept te worden.....

Voor de vele vrijwilligers was het een bijzondere ervaring, die dubbele gevoelens oproepen.

Geweldig enerzijds dat je op een diaconale manier kunt helpen, anderzijds de vraag: Wat gebeurt er met deze mensen na de korte "hartelijke onderbreking" op het station in Emmen.....

Van die avonden waarin vrijwilligers actief waren is een verslag gemaakt.

Delen uit dat verslag leest u hieronder. We beginnen het verslag met een gedicht wat de dochter van een van de vrijwilligers schreef. Deze impressie wordt afgesloten met een gedicht van een andere vrijwilliger

De bijgevoegde foto's zijn niet de vluchtelingen die in Emmen aankwamen...

Joop van Luit

Dit gedicht werd gemaakt door een dochter van iemand die op staion Emmen hielp met de vluchtelingen opvang..

De vluchteling

Per boot, met de trein en lopend

Vermoeid zijn ze

Na veel reizen komen ze dan eindelijk aan

Enkel met een rugzakje met hun dierbaarste spullen

En verder niets

De vluchteling

Opgevangen, wat eten en een kledingstuk

Verkleumd door de kou

Blij zijn ze, als ze iets krijgen, al is het iets kleins

De vluchteling

Begeleidt naar bussen die hen naar hun tijdelijke bestemming brengen

Geholpen door vrijwilligers die verder kijken dan hun neus

De vluchteling

Een gesprek met handen en voeten maakt heel wat los

Waar komen ze vandaan en hoe zijn ze gekomen?

Wat is hun verhaal?

De vluchteling

Er zijn twee dingen die ze allemaal gemeen hebben met elkaar

Ze hebben allemaal een verhaal en zijn met een goede reden gekomen

De vluchteling

Esmée Ruth

Delen uit de verslagen

Na een enerverende dag ben ik om 10 uur naar huis gegaan. Wij waren er ook om 10 uur morgens waarna direct de eerste 12 personen al een beroep op ons deden.

Ik denk dat we over de hele dag tot 22.00 uur een kleine 350 vluchtelingen hebben geholpen

4 dozen bananen, 350 flesjes water 300 stukken koek en nog de nodige chips en brood. Ook overdag waren er momenten dat we het niet aan konden, ondanks dat we soms met 4 personen waren.

Misschien moeten we dan nog meer mensen later op de avond inzetten en dat dan doorgeven aan de andere kerken

Zojuist ben ik gebeld door Kruispunt TV.

Ze hadden mijn telefoonnummer omdat we contact hadden i.v.m. de opnames op 24 september.

Ze belden om hun waardering, respect en bewondering uit te spreken. Ze waren echt onder de indruk hoe het helpen en opvangen op het station verliep.

Dit wilden ze ons graag laten weten. Ik heb hun bedankt en gezegd dat we het doen voor onze medemensen maar dat het toch een fijn en dankbaar gevoel geeft dat zij ons bellen met bovenstaande complimenten.

Ik heb hun toegezegd dat ik bovenstaande aan de deelnemende kerken zou laten weten vandaar dus de vraag aan jullie of jullie dit aan de desbetreffende contactpersonen willen doorgeven. Ik sluit me trouwens aan bij de waardering, respect en bewondering voor alle vrijwilligers en met name voor de initiatiefnemers.

Vanaf 13.00 uur tot de laatste trein arriveerde zijn leden van de gemeente van de Zuiderkerk te

Nieuw Amsterdam deze dag aanwezig geweest op het station in Emmen.

En dit was niet voor niets. Tussen de 220 en 250 mensen zijn door ons verwelkomd.

Ook deze dag werden we bijgestaan door een aantal jongens die de meeste vluchtelingen in hun eigen taal konden aanspreken. Ook waren ze behulpzaam bij het inchecken in de bus.

De mensen werden bijna allemaal voorzien van water, koek en een banaan. Ook een kopje koffie ging er bij velen goed in. De kinderen genoten van chips en waren blij met een knuffel die ze kregen.

Kleding hebben we niet hoeven uitreiken. Wel kreeg een mevrouw die op badslippertjes arriveerde lekkere warme sokken en een paar dameslaarzen. Ze was er zichtbaar blij mee.

Met een groep van ongeveer 18 vrijwilligers hebben wij van de Grote Kerk deze donderdag vanaf 12.00 uur op het station gestaan.

Ook deze keer was er hulp van verschillende Arabisch sprekende mannen, die als tolk fungeerden.

Over de gehele dag zijn er tussen de 225 en 250 vluchtelingen aangekomen, waarbij gezinnen met baby's en kleinere kinderen.

In de vroege avond kwam er een grote groep in Emmen aan, waarbij een jonge man met een van pijn verwrongen gezicht snel ging zitten. Hij wou niets eten of drinken. Zijn voeten waren helemaal kapot. Hij had 40 kilometer gelopen en was compleet uitgeput.

Met blote voeten is hij blijven zitten en één van onze mensen heeft thuis nog voeten crème voor hem opgehaald. Zo te zien waren zijn schoenen van een redelijk goede kwaliteit, maar schijn bedriegt. Hij is met een paar heerlijke warme sokken en na iets te hebben gegeten dankbaar richting Ter Apel vertrokken.

Wat me het meeste heeft geraakt deze avond was de aankomst van een jonge, zeer vriendelijke Iraakees. Moederziel alleen kwam hij met vele Syriërs in Emmen aan. Heb met hem gesproken en begreep van hem dat hij geen familie had maar hij voelde zich niet alleen, want zei hij:

God is always with me, so i'm not alone.

Deze jonge man is nog in mijn gedachten en ik hoop dat het hem goed zal gaan.

Maar: je moet de goede momenten vasthouden.

De glimlach van een jonge vrouw als je haar kinderen een knuffeltje geeft.

De verzachtende blik van een jonge vader die als eerste met zijn kinderen in de bus mag.

De tijd die we zaterdag vanaf 21.00 uur op het station hebben doorgebracht was beslist meer dan zinvol, niet dat er heel erg veel vluchtelingen zijn geweest, misschien iets meer dan 50 maar we hebben daardoor ruimschoots de tijd gehad te luisteren naar de dramatische verhalen van de vluchtelingen met name uit Aleppo, Damascus en een plaatsje ten zuiden van Damascus, naam ben ik ff kwijt.

Ook over hun opvang in de landen waar ze doorheen zijn getrokken moest verteld worden. Behalve Griekenland was het in de meeste landen min of meer dramatisch. De Griekse bevolking bood ze zelfs slaapplekken in hun eigen huizen aan als er geen andere opvang meer voorhanden was.

hadden we knuffels en wat snoep. Ontroerend hoe een peutertje op en neer sprong toen hij een knuffel kreeg. Voor de iets grotere kinderen waren er kleurboeken met een pakje stiften.

Wat kleding betreft hebben we nogal wat jassen, dassen en mutsen uitgedeeld.

Wij hebben ongeveer 250 mensen zien langskomen en van drinken, bananen, koek ed. voorzien. Het was regenachtig en daarom zijn we al in de loop van de middag naar de stationshal verhuisd.

Ook warme kleding en knuffels voor kinderen vonden dankbare afnemers. Een vrijwilligster vertelde: Toen een klein meisje een knuffel van haar kreeg en daarna een stukje van haar chocoladereep met haar deelde, kon haar dag niet meer stuk.

Zoals twee vrienden, collega's uit Syrië, waar trouwens de meesten vandaan kwamen, beide afgestudeerd ingenieur in de olie-en gas-win-techniek. De één in het zoeken en de ander in het boren. Maar aangezien deze velden vanwege de strijdende partijen onbereikbaar zijn zonder een kopje kleiner gemaakt te worden besloten ze te vluchten. t. Hij bood de vader van een vluchtelingengezin ook geld, maar deze weigerde beslist. Zijn eer te na begrepen we later. De verbale communicatie valt niet mee, maar met wat moeite en aardig wat hulp van een tolk hebben we toch wel een aardige indruk van hun herkomst gekregen.

Een Syrische mevrouw en twee Eritrese jongens waren er heel blij mee.

Maar wat zagen ze er vermoeid uit.... En wat waren ze er blij mee en met het brood, het drinken en de banaan.

Wel was er een tijdje een Peter Kerkdijk (sociaal econoom) in de stationshal die met mij in discussie wou over hoe we de vluchtelingen moesten gaan huisvesten en mij zijn ideeën daarover wou opdringen. Ik heb hem uitgelegd dat dat niet de reden was waarom we in de stationshal stonden en dat dit meer een politiek probleem was. Hij werd hierop boos en wou mijn naam weten maar die heb ik hem niet gegeven omdat ik van hem een schrijven had gezien waarin diverse namen werden genoemd die hij gesproken had en dit verwerkte in brieven die hij rondstuurde.

Er moet mij even iets van het hart.

Vorige week was ik in Israël, en heb toen o.a. gestaan op de Golanhoogte, aan de grens met Syrië. Voor uw beeldvorming: dit is in het noord oosten van Israël, waar Syrië aan Israël grenst. Je staat daar op een hoogvlakte en kijkt in oostelijke richting Syrië in met op ongeveer 80 km de stad Damascus. We stonden daar met een groep en hoorden en zagen de bombardementen op Syrië.

Dit keer ook even iets over het randgebeuren bij het station.

Het was weer heel fijn om een klein beetje warmte aan de vluchtelingen te kunnen geven niet alleen door ze van wat eten en drinken te voorzien maar vooral door de moeite.... nou ja wat heet, die we volgens hun namen om er voor ze te zijn met onze lach en ze te begeleiden naar de bus.

Eigenlijk weet je wel dat ze het fijn vinden door hun lachende gezichten en de vele thank you 's maar als je dan iemand bij je hebt die zelf nog maar zo kort geleden gevlucht is uit Damascus met man en kinders en na 3 weken onderweg geweest te zijn nu sinds ruim 5 weken in Nederland en in Emmen verblijft zie je het belang van ons "werk" nog meer en was het om meer dan 1 reden opnieuw een super daggie voor allemaal.

Oh ja weer iets heel anders was het feit dat er een fotograaf uit Bilthoven, in opdracht van de FNV, kwam om foto's te maken voor een artikel in hun tijdschrift. Dus nu "moesten" we ook nog eens poseren. Man man wat een gedoe, je wordt ergens neergezet en tot mijn verbazing werd je een minuut later met het grootste gemak daar weer weggeplukt om een half meter verderop weer neergepoot te worden met iets anders in je handen.

In de late treinen zaten weinig tot geen vluchtelingen meer maar uit de 1 na laatste trein konden onze beide bodyguards toch nog een jonge Malinees plukken, hij was heel erg moe maar brood fruit en warm drinken gingen er in als koek. En gelukkig hadden we nog 1 paar schoenen in zijn maat (44)

Er komen nu ook meer vrouwen en kinderen, volgens mij. Gisteravond waren er ook nog een paar gezinnen, ook een vader en moeder met een hele kleine baby. Van niet ouder dan een paar weken. Dan weet ik weer waar we het voor doen en ben ik zo blij dat mijn eigen kindertjes warm en veilig in hun bedje liggen.

Deze middag zijn er 52 vluchtelingen met de bus naar Ter Apel gegaan, allen jonge mensen overwegend mannen, twee gezinnen met elk drie kinderen onder de zes jaar. Ze kwamen uit Iran, Afghanistan, Eritrea en Syrië. Een jonge man was blij met een jas, water en wat eten halen. Het winkelend publiek was vriendelijk en belangstellend. De

meeste indruk maakte een Syrisch(Aleppo) gezin met drie kleine kinderen waarvan de jongste drie weken was. Ze waren 10 dagen onderweg.

Je bent blij dat je ze wat te eten en wat aandacht kunt geven. Maar bij thuiskomst denk je "wat een ellende", waar moet dat heen? Hoeveel nog ?
Dan komt het besef wat wij toch boffen in een land zonder oorlog en dat je mag en kunt helpen .

Wat voor ons de meeste indruk heeft gemaakt is de aankomst van een hoogzwangere vrouw van 22 jaar. Ze leek erg veel pijn te hebben, alsof ze aan het bevallen was. Bij navraag bleek ze al in haar 9^e maand te zijn en de afgelopen maand op de vlucht was. Op zo'n moment is het extra vervelend dat de toiletten niet schoon genoeg zijn. Ze moest naar het toilet en ging daar kokhalzend naar binnen. Daarna kon ze geen handen wassen. Gelukkig hadden we vochtige washandjes in de kast. Opgelucht waren we dat ze uiteindelijk in de bus zat.

Dan worden we bijna een beetje boos, of misschien machteloos. We snappen niet dat er zoveel mensen negatief reageren op een initiatief als de onze. Als je daar staat, zie je dat deze mensen gevlucht zijn.

.Zoals andere dagen de meesten uit Syrië, enkelen uit Eritrea, Afghanistan, Irak, Iran en een enkeling uit Oekraïne.

Nu weer veel gezinnen met baby's en kleuters, een jongen van 12 jaar helemaal alleen.

Hela! Jij daar!

Luxe luiwammes, scheldkanonnier en doodsbedreiger!

Rassist-in-theorie! Harteloze en meeloper!

Aansteker en opstoker!

Ik heb de oorlog gezien,

gisteravond op het station in Emmen.

In hun ogen, hun gezichten,

moe, moe, moegevlucht,

weg van waar anderen strijden.

Koortsig en kuchend,

Maryam.

En toch, sterk en trots op haar jochie van negen,

in zijn skipak en op zijn blote, vieze voeten,

in te grote, versleten, stinkendnatte gympen.

Zijn grote broer en vader sinds 2 jaar vermist.

Blij met een stoet met kaas, een flesje water, een banaan

of een appel uit de tuin van Opa,

ooit ook een vluchteling.

Sinds de ochtend niets gedronken en gegeten,

dankbaar voor de nieuwe tweedevoetse schoenen,

droge sokken, een woord van compassie,

een omarming.

Een tussenstopcontact voor een teken van leven:

Ja, we zijn er, maar nog lang niet op bestemming.

Even opladen en dan verder met de bus.

Regeltjes, regeltjes.

De loopbrief, een dagkaart, check-in en check-out,

en anders vijf euro naar Ter Apel.

13 dagen en nachten,

het was nog op het nieuws:

wadend door de ijsskoude stroom,

ergens daar in Slovenië.

Door paniek en klamme handen
veel verloren onderweg.
Waar gaat dat heen?
Geen idee,
maar we houden moed.
Hela! Jij daar!
Denk je nou werkelijk
dat iemand van hen
vrijwillig
als toerist
als profiteur
als het niet hoefde
je Godvergeten gat
je ohhh-zooo-rustig dorpje
zou bezoeken??
Geen BM gezien, alleen een dikke W:
Wrange werkelijkheid,
Weemoed doch wilskracht,
Warme dankbaarheid.

Sophie Schäfer, 27 oktober 2015

Vluchtelingen op drift is een bewerking van verslagen waaraan foto s zijn toegevoegd over de opvang van vluchtelingen door vrijwilligers uit ruim 20 verschillende kerken in Zuid Oost Drenthe.2 gedichten werden toegevoegd. De foto s komen uit het persoonlijk archief en zijn niet gemaakt van de vluchtelingen die opgevangen zijn in Emmen

Joop van Luit

PR Raad van Kerken en Geloofsgemeenschappen Emmen

